

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **R & H, spol. s r. o.**, IČO: 155 28 715
sídlem Olomoucká 1203/164c, Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Marcelou Andráškovou
sídlem Masarykovo nám. 120/22, Hodonín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016, čj. 35335/16/5300-21441-708995,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále také „finanční úřad“) vydal dodatečné platební výměry ze dne 30. 4. 2015

- čj. 2201299/15/3002-50521-708469, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2011 ve výši 239 934 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 47 986 Kč,
 - čj. 2201614/15/3002-50521-708469, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2012 ve výši 163 901 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 32 780 Kč,
 - čj. 2202005/15/3002-50521-708469, kterým byla doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2012 ve výši 257 180 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 51 436 Kč.
2. Uvedené dodatečné platební výměry finanční úřad vydal, jelikož na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „zákon o DPH“) – finanční úřad neuznal nárok na odpočet deklarovaný v daňových dokladech od společnosti ZAMONDA, s. r. o., a od společnosti SODOT TRANS, s. r. o. Dospěl také k závěru, že obchodní transakce žalobce byly součástí podvodného jednání a na základě objektivních okolností bylo prokázáno, že žalobce o tom věděl nebo vědět měl a mohl.
3. Žalobce proti každému dodatečnému platebnímu výměru podal odvolání. O těchto odvoláních žalovaný rozhodl společně napadeným rozhodnutím rozhodl, že platební výměry potvrdil a podaná odvolání zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 6. 10. 2016 žalobce namítal, že žalovaný rozhodl jedním rozhodnutím s jedním odůvodněním oproti třem odůvodněným odvoláním. Tím se stalo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným, jelikož se žalovaný nevypořádal s každou námitkou, kterou žalobce uplatnil v odvolání. Žalovaným uplatněný způsob nebyl v souladu s § 116 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“).
5. Žalovaný v případě nepředvedení svědka J. K. porušil svou povinnost, jelikož nevyužil všech zákonných možností pro zajištění jeho účasti. Tento postup byl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 1 Afs 74/2011-126.
6. Žalovaný rovněž hodnotil důkaz (prohlášení pana J. K.) ještě před jeho provedením a „apriorně“ ho odmítl. Hodnocení žalovaného v případě společnosti ZAMONDA, s. r. o. (nekontaktnost, podání či nepodání daňových přiznání, podání přihlášky k registraci, uhrazení daňové povinnosti), je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi, ze kterých vyplývá, že ZAMONDA, s. r. o., byla registrována k dani z přidané hodnoty nejprve od 30. 11. 2009 do 8. 11. 2011, pak od 16. 2. 2012 zřejmě doposud, jelikož jako nespolehlivý plátce byla označena až od 8. 7. 2015. K hodnocení žalovaného v případě společnosti SODOT TRANS, s. r. o. (společnost se nenachází v sídle uvedeném v rejstříku, na bankovním účtu evidovaném u správce daně nebyly zjištěny žádné transakce, rozdílnost podpisů), žalobce uvádí, že žalovaný není odborně způsobilou osobou pro porovnávání podpisů, tudíž překročil své oprávnění. Zároveň upozornil na to, že společnost byla registrována jako plátce daně z přidané hodnoty a nikdy nebyla označena za nespolehlivého plátce.
7. Závěrem navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. V podání ze dne 6. 1. 2017 uvedl žalovaný, že do značné míry obdobné námitky uplatnil žalobce i v řízení o odvolání, proto v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Námitku ohledně nemožnosti rozhodnout o třech odvoláních jedním rozhodnutím označil žalovaný za zjevně nedůvodnou. Poukázal na zásadu hospodárnosti a na skutečnost, že odvolání směřovala proti rozhodnutím o stejné dani za různá zdaňovací období. Společné rozhodnutí o více odvoláních, pokud to nevylučují specifika konkrétních daňových řízení, označil žalovaný za obvyklou správní praxi. Zároveň uvedl, že žalobce nepoukázal, z jakých konkrétních důvodů by mělo mít společné rozhodování o více odvoláních vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Označil odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné i ve světle požadavků judikatury.
10. K výslechu svědka pana J. K. uvedl žalovaný, že ho opakovaně předvolal a pokoušel se ho kontaktovat na adrese trvalého pobytu i přes datovou schránku společnosti ZAMONDA, s. r. o., které byl jednatelem. Všechny pokusy však byly neúspěšné a vzhledem k tomu, že žalovanému nebyla známa jiná adresa a ani žalobce takovou neposkytl, považoval za neúčelné pokoušet se o předvedení této osoby.
11. Ohledně čestného prohlášení pana J. K. se žalovaný vymezil proti námitce žalobce, že by se tímto důkazem odmítl zabývat *a priori*. Odkázal při tom na bod 22 napadeného rozhodnutí, kde je podrobně uvedeno, proč je toto tvrzení v příkrém rozporu s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Pro závěr o nízké vypovídací hodnotě čestných prohlášení třetích osob odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
12. Žalovaný dále upozornil na to, že institut nespolehlivého plátce je součástí zákona o dani z přidané hodnoty až s účinností od 1. 1. 2013, pročez společnosti ZAMONDA, s. r. o., a SODOT TRANS, s. r. o., nemohly být prohlášeny za nespolehlivé plátce před tímto datem, resp. na základě skutečností předcházejících tomuto datu. Jelikož žalobce neprokázal, že od těchto obchodních společností přijal jím deklarovaná zdanitelná plnění, je zcela nevýznamné, zda a případně kdy byli poté jeho obchodní partneři prohlášeni za nespolehlivé plátce ve smyslu § 106 zákona o DPH. Z tohoto pohledu nebylo významné ani datum registrace společnosti ZAMONDA, s. r. o., k dani z přidané hodnoty.
13. Závěrem se žalovaný vyjádřil k podpisům, přičemž uvedl, že vykazovaly zcela zásadní odlišnosti a lze jen stěží argumentovat tak, že tuto skutečnost není finanční úřad schopen odhalit a popsat bez náležité odbornosti v oboru písmoznalectví. Dále uvedl, že žalobce mohl daný znalecký posudek obstarat nebo finančnímu úřadu navrhnout jeho zadání. V každém případě se dle žalovaného nejednalo o stěžejní důkaz ve věci a rozhodnutí ob stojí i bez něj.
14. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházející jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.

16. Soud se nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k níž mělo dojít společným rozhodnutím o několika podaných odvoláních.
17. V této souvislosti je nutno upozornit na ustanovení § 7 odst. 2 daňového řádu, které upravuje tzv. zásadu hospodárnosti a výslovně uvádí, že *správce daně z důvodu hospodárnosti může konat úkony pro různá řízení společně*. Přitom musí být přezkoumatelným způsobem zjištěné, ke které povinnosti a s jakým výsledkem byly společné úkony činy. Postup správce daně je však limitován požadavkem zákonného postupu v jednotlivých řízeních při respektování jejich odlišného předmětu a okruhu osob tak, aby v každém řízení byly důsledně dodržovány principy spravedlivého procesu. Takový postup zároveň nesmí být na újmu osobám zúčastněným na správě daní. (Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*. Wolters Kluwer, 2011. Komentář k § 7)
18. Obecně tedy lze postup vydání jednoho společného rozhodnutí pro více podaných odvolání akceptovat, pokud je veden zásadou hospodárnosti a nedochází v jeho důsledku k dotčení práv osob zúčastněných na správě daní. K tomuto dotčení by mohlo dojít například nevypořádáním všech námitek uplatněných v jednotlivých odvoláních, což by bylo v rozporu s právem žalobce na spravedlivý proces.
19. Na tomto místě je ovšem třeba upozornit na skutečnost, že obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud jsou žalobní námitky obecné a kusé, je tím předurčen nejen obsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Žalobce totiž neuvedl žádné *konkrétní odvolací námitky*, které by zůstaly v důsledku postupu žalovaného nevypořádány. Za této situace soud může po prostudování spisového materiálu pouze obecně konstatovat, že žádné dotčení práv žalobce v důsledku jednoho společného rozhodnutí neshledal. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že daňový subjekt podal proti všem jednotlivým platebním výměrům odvolání, ve kterých jsou uvedeny shodné odvolací důvody. Zároveň upozornil na to, že bylo rozhodováno v právně i skutkově shodných věcech. K tomu soud odkazuje na část právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, čj. 6 A 38/2002-53, která říká, že *není v rozporu se zákonem, je-li jedním rozhodnutím rozhodováno o několika zdaňovacích obdobích, a to tehdy, je-li rozhodováno o věcech právně i skutkově shodných; jednotlivé výroky takového rozhodnutí však musejí splňovat požadavky zákona, při respektování požadavku srozumitelnosti, přehlednosti a určitosti celého rozhodnutí*.
20. Soud souhlasí se žalovaným, že tento procesní postup je běžnou správní praxí, která má své nepopíratelné opodstatnění a v jejím uplatnění nelze spatřovat rozpor ustanovením § 116 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci rozdíl mezi vydanými dodatečnými platebními výměry spočívá zejména v odlišných zdaňovacích obdobích (a nikoliv skutkovém či právním stavu věci), jedná se o typický projev zásady hospodárnosti, který nepřekračuje její limity (bod 17 tohoto odůvodnění). Soud tedy považuje tuto námitku za nedůvodnou a napadené rozhodnutí za přezkoumatelné.
21. Další žalobní námitkou bylo porušení povinnosti v souvislosti s nepředvedením svědka J. K. Žalovaný k tomu v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že svědka J. K. opakovaně neúspěšně předvolal a vzhledem k tomu, že měl trvalý pobyt na adrese Magistrátu města Prostějov, upustil od jeho předvedení.

22. Ze správního spisu vyplývá, že svědek J. K. byl správcem daně předvolán 11. 9. 2014 a následně opakovaně 3. 10. 2014, přičemž písemnosti mu byly zaslány na adresu trvalého pobytu a doručeny fikcí. Ve stejné dny byla do datové schránky společnosti ZAMONDA, s. r. o., zaslána předvolání osoby oprávněné za ní jednat, přičemž dle údajů z veřejného rejstříku byl pan J. K. zapsán ode dne 27. 8. 2012 do dne 3. 10. 2015 jako její jednatel (statutární orgán).
23. Ustanovení § 100 odst. 2 daňového řádu uvádí, že *pokud se předvolaná osoba bez dostatečného důvodu nedostaví ani po opakovaném předvolání, může správce daně vydat rozhodnutí o předvedení a požádat o její předvedení příslušný bezpečnostní sbor*. Z jazykového výkladu citovaného ustanovení je zřejmé, že pro správce daně z něho nevyplývá povinnost předvedení, a tudíž ani nemohlo dojít k jejímu tvrzenému porušení, pokud tento institut nebyl využit. Citované ustanovení naopak hovoří o *možnosti postupu*, čímž otevírá prostor pro správní uvážení. Finanční úřad svůj závěr nevyužit možnosti předvedení svědka dostatečně zdůvodnil, vyvaroval se libovůle a nepřekročil meze správního uvážení. Soud se s jeho úvahou ztotožňuje, neboť již na základě vědomosti o trvalém bydlišti svědka na adrese Magistrátu města Prostějov, kam mu bylo opakovaně doručováno uplatněním fikce doručení, bylo zcela zřejmé, že snaha o jeho předvedení by byla zjevně neúčelná, bezpředmětná a v rozporu se základními zásadami správy daní, především se zásadou hospodárnosti.
24. Žalobce uvedl, že tento postup byl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 1 Afs 74/2011-126, s čímž se soud neztotožňuje. V citovaném rozhodnutí je sice zmíněno, že (tamní) správce daně nevyužil všechny nástroje, které tehdejší zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, poskytoval (např. předvedení svědka), nicméně dle názoru soudu z rozsudku nevyplývá obecná povinnost realizovat předvolání svědka vždy a za každých okolností. Naopak se soud přiklání spíše k interpretaci, že vzhledem ke konkrétním opatřeným důkazům a jejich vyhodnocení může postačit, pokud se správce daně *alespoň pokusí o předvolání* (bod 58 citovaného rozsudku). Tuto námitku proto považuje soud rovněž za nedůvodnou, jelikož nelze trvat na tom, aby správce daně vynakládal zjevně neúčelně prostředky na realizaci předvedení svědka s ohledem na jeho trvalé bydliště na adrese Magistrátu města Prostějov, a to zvláště za situace, kdy tento úkon nemá posloužit jako klíčový stěžejní důkaz. I toto je projevem zásady hospodárnosti při správě daní – správce daně je oprávněn vyhodnotit, zda by vynaložené úsilí na realizaci zajišťovacích úkonů s cílem provést výslech svědka, bylo přiměřené v kontextu již zjištěného skutkového stavu.
25. V této souvislosti rovněž není bez významu mechanismus rozdělení důkazních břemen, jak ho upravuje § 92 daňového řádu. Finančnímu úřadu vznikly v průběhu daňové kontroly průkazné a oprávněné pochybnosti, které konkretizoval ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 2. 8. 2013, přičemž žalobci se následně nepodařilo tyto pochybnosti vyvrátit, resp. nepodařilo se mu prokázat splnění podmínek pro nárok na odpočet daně. Lze se domnívat, že navrhovaný výslech svědka J. K. měl být jedním ze způsobů k odstranění pochybností správce daně, jinými slovy měl být proveden ve prospěch žalobce. Nicméně v kontextu zjištěného skutkového stavu a v kontextu konkrétní procesní situace nelze klást k tíži finančního úřadu, že nevyužil všech dostupných prostředků pro zajištění tohoto výslechu. První významnou skutečností je, že svědek měl trvalé bydliště na Magistrátu města Prostějov, kde se ovšem trvale nezdržoval a nepřebíral poštovní zásilky; zároveň nijak nereagoval ani na písemnosti

doručované společnosti, ve které byl jednatelem. Bylo tedy zřejmé, že by se rozhodnutí o předvedení nepodařilo realizovat. Druhou významnou skutečností je, že finanční úřad měl k dispozici čestné prohlášení pana J. K. (jako jednatele společnosti ZAMONDO, s. r. o.), které bylo rozporné v porovnání s dalšími zjištěnými skutečnostmi (k hodnocení tohoto důkazu podrobněji dále). Je tedy legitimní domnívat se, že vypovídací hodnota provedeného výsledku by byla rovněž, vzhledem k ostatním zjištěným skutečnostem, sporná. Soud tedy uzavírá, že za nastalé skutkové a procesní situace nebylo povinností finančního úřadu vydat rozhodnutí o předvedení svědka J. K. za účelem provedení výsledku svědka.

26. Žalobce dále namítl pochybení žalovaného v případě hodnocení čestného prohlášení J. K., bez toho, že zajistil jeho výslech. Dle žalobce tak došlo k tomu, že důkaz byl hodnocen ještě předtím, než byl proveden, což je ze zákona nepřípustné.
27. Posouzení tohoto žalobního bodu vychází ze zásady volného hodnocení důkazů, která je obecně vyjádřena v ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu. Tato zásada říká, že *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo*. Správce daně tedy hodnotí opatřené důkazy primárně podle své vlastní úvahy a sám si činí závěry o tom, které skutečnosti lze považovat za pravdivé a které nikoliv. Tyto úvahy, ač jsou do určité míry volné, jsou limitována zákazem libovůle. Správce daně proto musí své závěry srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnit. Prostor pro zásah soudu by tu byl dán právě zejména v případě, kdy by volné hodnocení důkazů neslo znaky libovůle. V opačném případě je třeba zastávat zdrženlivý přístup soudu, jelikož hodnocení důkazů je proces stěžejního významu, který se má odehrávat primárně v daňovém řízení.
28. Soud se s námitkou žalobce neztotožnil, ačkoliv k odůvodnění žalovaného lze mít výhradu. Žalovaný uvedl, že prohlášení o určitých skutečnostech má v daňovém řízení pouze charakter „tvrzení“. V kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, čj. 9 Afs 139/2013-30, je ovšem třeba *rozlišovat čestné prohlášení učiněné samotným daňovým subjektem a čestné prohlášení jiné osoby, přičemž druhý případ bude bezesporu důkazním prostředkem, který správce daně musí vyhodnotit* – nejedná se tedy o pouhé „tvrzení“. Na druhou stranu je třeba konstatovat, že shledaná nepřesnost neměla žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož finanční úřad hodnocení důkazu v plném rozsahu provedl a poukázal na rozpor tohoto prohlášení s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Soud má proto za to, že meze volného hodnocení důkazů nebyly překročeny. Ačkoliv čestné prohlášení je jako důkaz jistě přípustné a skutečně ho nelze *a priori* jako důkaz vylučovat (přičemž k tomu v posuzované věci nedošlo), tak pravdivost jeho obsahu lze popřít, pokud to vyplýne ze vzájemného kontextu všech dalších zjištěných skutečností. Nad rámec soud uvádí, že stejným způsobem jako byla vyvrácena pravdivost skutečností uvedených v čestném prohlášení, by bylo možné vyvrátit pravdivost obsahově stejné svědecké výpovědi činěné stejnou osobou (panem J. K.) – v daném případě tedy nešlo o formu, pomocí které je daná skutečnost prokazována, ale o vzájemné porovnání obsahu skutečností uvedených v čestném prohlášení s dalšími zjištěnými skutečnostmi.
29. Volného hodnocení důkazů se týkají i další námitky žalobce, v rámci kterých rozporuje skutková zjištění ve vztahu ke společností ZAMONDA, s. r. o., a SODOT TRANS, s. r. o., a poukazuje na to, že společnost ZAMONDA, s. r. o., byla

označena za nespolehlivého plátce a společnost SODOT TRANS, s. r. o., za nespolehlivého plátce označena nikdy nebyla. Zároveň rozporoval oprávněnost závěru finančního úřadu ve vztahu k pravosti podpisů.

30. Soud nejprve znovu zdůrazňuje podstatu přezkoumávaného řízení, kterou je závěr o tom, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu a neprokázal podmínky na uplatnění odpočtu daně – neprokázal, že od výše uvedených společností přijal deklarovaná plnění. Pokus o prokázání splnění podmínek na uplatnění odpočtu daně byl vyhodnocen jako uměle vytvořená situace a celý proces byl označen jako účast na daňovém podvodu. Argumentace institutem nespolehlivého plátce nemá pro posuzovanou věc relevanci, jelikož dodatečné platební výměry finanční úřad vydal ve vztahu k zdaňovacím obdobím za prosinec 2011, květen 2012 a září 2012, přičemž tento institut byl zaveden do právního řádu až novelou č. 502/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013. Jelikož ke všem plněním mělo dojít před tímto datem, je pro věc pozdější (ne)prohlášení uvedených společností za nespolehlivé plátce nevýznamné. Zároveň je bez významu i to, kdy byla společnost ZAMONDA, s. r. o., registrována k dani z přidané hodnoty, jelikož přijetí plnění od neplátce daně z přidané hodnoty nebylo prvotním důvodem neuznání nároku na odpočet daně.
31. K otázce zda finanční úřad disponuje oprávněním porovnat mezi sebou podpisy pana I. T. (jednatel společnosti SODOT TRANS, s. r. o.) lze opět odkázat na zásadu volného hodnocení důkazů. Není správný názor, ze kterého pravděpodobně vychází žalobce, že by pro porovnání jakýchkoliv podpisů mezi sebou bylo třeba disponovat znalostí z oboru písmoznalectví, jinými slovy, že by se ve vztahu k podpisům nemohla uplatnit zásada jejich volného hodnocení. Postup, kdy si podobnost podpisů finanční úřad sám porovnal a shledal jejich zjevnou odlišnost a učinil z toho příslušné závěry, zcela spadá do rámce volného hodnocení důkazů a nelze mu nic vytknout – to platí o to více, když *rozdílnost podpisů byla pouze podpůrným argumentem* při hodnocení čestného prohlášení pana I. T. Znalecký posudek slouží *k posouzení otázek, k nimž je třeba odborných znalostí, které správce daně nemá*, přičemž si lze představit mnoho situací, kdy lze na rozdíl od podpisů usuzovat i na základě jejich porovnání laickým okem. Žalovaný rovněž poukázal na to, že žalobci nic nebránilo v tom, aby znalecký posudek případně sám obstaral nebo navrhl jeho zadání. Soud uzavírá, že ani v tomto ohledu neshledal tvrzenou nezákonnost postupu.

V. Závěr a náklady řízení

32. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud neshledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
33. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. 8. 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu